

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 493/2014
28.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Ј.Ј., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. Б.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу бр. 7К 8106/10 од 19.06.2013. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.191/14 од 3.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Ј., адв. Б.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу бр. 7К 8106/10 од 19.06.2013. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.191/14 од 3.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу бр. 7К 8106/10 од 19.06.2013. године окривљена Ј.Ј. оглашена је кривом због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, и изречена јој је условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико у року од три године не изврши ново кривично дело и мера безбедности забрана управљања моторним возилима "Б" категорије у трајању од једне године а обавезана је на плаћање трошкова кривичног поступка и

судског паушала у износу од укупно 88.000,00 динара док су оштећени Ж. и В. П. те О. Г. и М.С. са имовинскоправним захтевом упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.191/14 од 3.03.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, окривљене Ј.Ј. и њеног браниоца а пресуда Основног суда у Крагујевцу бр. 7К 8106/10 од 19.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Ј.Ј., адв. Б.С. због повреде закона из члана 485. став 1. тач.1) у вези са ставом 2. и ставом 4. у вези члана 439. тач.1) и 2) ЗКП и предложио да Врховни касациони суд укине пресуде Основног суда у Крагујевцу бр. 7К 8106/10 од 19.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.191/14 од 3.03.2014. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Ј., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене Ј.Ј. побија наведене правноснажне пресуде сматрајући да чињенични опис кривичног дела из изреке првостепене пресуде не садржи опис ни урачунљивости, ни свести о забрањености дела нити је пресуда разумљива у погледу виности јер не садржи опис виности у односу на смртну последицу него само у односу на повреду без означавања да ли се ради о лаким или тешким телесним повредама. Сматра да услед ових недостатака дело за које се окривљена гони није кривично дело а нарочито не оно за које је оглашена кривом те да су стога нападнутим пресудама почињене повреде закона из одредби члана 439. тач.1) и тач. 2) ЗКП.

Из описа радње извршења кривичног дела а из изреке првостепене пресуде, произилази да је окривљена Ј.Ј., оглашена кривом што се критичном приликом као учесник у саобраћају на путевима управљајући моторним возилом, није придржавала саобраћајних прописа и држала своје возило на довољном бочном одстојању од оштећеног бицикliste којег претиче и тиме га угрозила у саобраћају, иако је била свесна да услед тога може доћи до угрожавања јавног саобраћаја и до наступања повреде неког лица али је олако држала да до тога неће доћи или да ће последице моћи спречити, услед чега је предњом десном страном свог возила ударила у задњи точак бицикла оштећеног Ж.П. а којом приликом је овај оштећени услед удара у предње ветробранско стакло и пада на коловоз

задобио бројне па и тешке телесне повреде опасне по живот услед чега је и наступила смрт оштећеног.

По налажењу овог суда, иако су тачни наводи изнети у захтеву браниоца да у изреци првостепене пресуде у опису радње извршења предметног кривичног дела није експлицитно наведено да је у датој ситуацији окривљена била урачунљива, неопходно је имати у виду да се урачунљивост увек претпоставља а само у сумњи (на неурачунљивост или смањену урачунљивост) утврђује. Стога у конкретном случају није било неопходно урачунљивост окривљене која током поступка није била у сумњи, и означавати у опису радње извршења кривичног дела.

Надаље, из наведеног описа радње извршења дела јасно произилазе и виност окривљене, у облику свесног нехата у односу и на основно дело и на тежу последицу и свест о забрањености дела. Наиме, у опису радње извршења наводи се да је окривљена била свесна да, услед описаног кршења саобраћајних прописа, може доћи и до „угрожавања јавнога саобраћаја и до повреде неког лица... али је олако држала да до тога неће доћи“ (дакле описује се свесни нехат у односу на основно дело), те да ће „последнице моћи спречити“ а које последице и у виду тешких телесних повреда и смрти оштећеног Ж.П. су такође детаљно описане. Описано кршење саобраћајних прописа те свест да услед тога могу наступити и наведене последице несумњиво означавају и свест окривљене о забрањености свог дела а о чему се све изјашњавао и Апелациони суд у Крагујевцу одлучујући о жалби браниоца окривљене (страна трећа, пасус четврти пресуде Апелационог суда у Крагујевцу) које разлоге прихвата као правилне и овај суд и на њих, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Следом изнетог, налазећи да правноснажне пресуде садрже све елементе кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ а за које је оптужена и оглашена кривом, па и све елементе кривице, Врховни касациони суд налази да истим није повређен закон ни у питању да ли је дело за које се оптужена гони кривично дело (члан 439. тач.1) ЗКП) ни у питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити (члан 439. тач.2) ЗКП).

Стога је Врховни касациони суд, оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, на основу одредби члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. и став 2. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Мила Ристић,с.р.

Невенка Важић,с.р.